

Odwołująca się twierdzi dalej, że nawet gdyby Sąd Pierwszej Instancji uprawniony był do rozstrzygnięcia kwestii podobieństwa będących w konflikcie znaków na szkodę odwołującej się, to i tak naruszył on art. 8 ust. 1) lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez zastosowanie niewłaściwych kryteriów prawnych przy ustalaniu, że będące w konflikcie znaki towarowe OBELIX i MOBILIX nie są podobne, oraz przy ustalaniu, że niektóre spośród danych towarów i usług są podobne, inne zaś nie.

Odwołująca się twierdzi dalej, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 74 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego odmawiając uznania znaku OBELIX za dobrze znany znak towarowy o charakterze wysoce odróżniającym.

Odwołująca się twierdzi dalej, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 63 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz przepisy regulaminu Sądu poprzez uznanie za niedopuszczalny podniesionego przez odwołującą się żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej na tej podstawie, że Izba Odwoławcza nie zastosowała art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Odwołująca się twierdzi dalej, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 44 i 48 regulaminu Sądu poprzez uznanie za niedopuszczalne przedstawionego na rozprawie żądania ewentualnego, w którym domagano się przekazania sprawy Izbie Odwoławczej do ponownego rozpoznania celem umożliwienia odwołującej się wykazania, że znak towarowy OBELIX cieszy się renomą.

Odwołująca się twierdzi dalej, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 63 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz przepisy regulaminu Sądu, a w szczególności art. 135 § 4 tego regulaminu, poprzez orzeczenie o niedopuszczalności dowodu z niektórych dokumentów przedstawionych po raz pierwszy przed Sądem Pierwszej Instancji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret w dniu 16 marca 2006 r. — Olicom A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-142/06)

(2006/C 143/39)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Olicom A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej, zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3009/95, należy dokonywać w ten sposób, że takie jak będące przedmiotem zawieszonego przed sądem krajowym sporu karty sieciowo — modemowe są od dnia 1 stycznia 1996 r. objęte taką samą stawką celną jak maszyny do automatycznego przetwarzania danych w pozycji 8471, czy też taką jak urządzenia komunikacyjne w pozycji 8517?

W związku tym Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest także proszony o zajęcie stanowiska w kwestii, czy wykładni pojęcia „specyficznej funkcji” w rozumieniu działu 84 uwagi 5 lit E) zmienionego rozporządzeniem nr 3009/95 należy dokonywać w ten sposób, że, ze względu na sam fakt zastosowania [tych kart] do WAN (sieci rozległej — ang. Wide Area Network), należy dokonać ich klasyfikacji do pozycji innej niż 8471, lub też, że klasyfikacji do pozycji innej niż 8471 należy dokonać tylko w zakresie, w jakim ta funkcja WAN może działać niezależnie od urządzenia do automatycznego przetwarzania danych.

2) Jeśli Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich dojdzie do wniosku, że zastosowanie karty sieciowo — modemowej do WAN jest funkcją specyficzną, jest on proszony o zajęcie stanowiska w kwestii, czy dla klasyfikacji w taryfie celnej ma znaczenie fakt, iż podstawową funkcją tego produktu jest zastosowanie go do LAN (sieci lokalnej — ang. Local Area Network).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria di secondo grado di Trento w dniu 17 marca 2006 r. — Fendt Italiana Srl przeciwko Agenzia Dogane Ufficio Dogane di Trento

(Sprawa C-145/06)

(2006/C 143/40)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria di secondo grado di Trento

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fendt Italiana Srl

Strona pozwana: Agenzia Dogane Ufficio Dogane di Trento

Pytanie prejudycjalne

Czy system podatkowy ustanowiony w art. 62 decreto legislativo nr 504/95 jest zgodny z dyrektywą 2003/96/WE⁽¹⁾, która dokonała restrukturyzacji złożonych wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych, w sytuacji gdy produkty te wykorzystywane są do innych celów niż jako paliwa silnikowe lub paliwa do ogrzewania.

⁽¹⁾ Dz. U. L 283, str. 51

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria di secondo grado di Trento w dniu 17 marca 2006 r. — Fendt Italiana Srl/ Agenzia Doganale Ufficio Doganale di Trento

(Sprawa C-146/06)

(2006/C 143/41)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria di secondo grado di Trento

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fendt Italiana Srl

Strona pozwana: Agenzia Dogane Ufficio Dogane di Trento

Pytania prejudycjalne

Czy uregulowania podatkowe przewidziane w art. 62 decreto legislativo nr 504/95 są zgodne z dyrektywą 2003/96/WE⁽¹⁾, którą dokonano restrukturyzacji kompleksowych wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych, gdy produkty te wykorzystywane są do innych celów niż jako paliwa silnikowe lub paliwa do ogrzewania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, str. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato, Quinta Sezione w dniu 20 marca 2006 r. — SECAP SpA przeciwko Comune di Torino

(Sprawa C-147/06)

(2006/C 143/42)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SECAP SpA

Strona pozwana: Comune di Torino i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada wyrażona w art. 30 ust. 4 dyrektywy 93/37/EWG⁽¹⁾ lub analogiczna zasada zawarta w art. 55 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾ (jeśli uznane zostanie, że stosuje się tę ostatnią dyrektywę), zgodnie z którą jeżeli w przypadku danego zamówienia, oferty są nienormalnie niskie w stosunku do świadczenia, instytucja zamawiająca, przed odrzuceniem tych ofert, zwraca się na piśmie do oferenta o podanie szczegółów, dotyczących tych składowych elementów ofert, które uważa za istotne oraz weryfikuje składowe elementy uwzględniając otrzymane wyjaśnienia, jest podstawową zasadą prawa wspólnotowego, czy też nie?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej na pytanie pierwsze, czy jeśli zasada wyrażona w art. 30 ust. 4 dyrektywy 93/37/EWG lub analogiczna zasada zawarta w art. 55 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE (jeśli uznane zostanie, że stosuje się tę ostatnią dyrektywę), zgodnie z którą jeżeli w przypadku danego zamówienia, oferty są nienormalnie niskie w stosunku do świadczenia, instytucja zamawiająca, przed odrzuceniem tych ofert, zwraca się na piśmie do oferenta o podanie szczegółów, dotyczących tych składowych elementów ofert, które uważa za istotne oraz weryfikuje składowe elementy uwzględniając otrzymane wyjaśnienia, nie wykazuje cech zasady podstawowej prawa wspólnotowego, jest zasadą, którą można wywnioskować lub też „zasadą wywodzącą się” z zasady konkurencji w związku z zasadą przejrzystości w administracji i zasadą niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową i z tego względu stosuje się ją bezpośrednio i ma ona pierwszeństwo przed sprzecznymi z nią przepisami krajowymi, wydanymi przez państwa członkowskie w odniesieniu do procedur udzielania zamówień publicznych, do których nie stosuje się bezpośrednio przepisów prawa wspólnotowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, str. 54

⁽²⁾ Dz.U. L 134, str. 114